

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Игващият бунт 2

Започваме публикуването на брошурата на „Невидимия комитет“, изследваща корените и пътищата на новия бунт.

Плоският ганък и безработицата 4

Шаманите на неолибералната догма или откровено лъжат, или хабер си нямат от материята.

България: статистика на мизерията 5

На челните места в най-незавидните социални класации.

Чехия 2010: неолиберализъм и анархизъм 10

Интервю с Петър от Чешкосо-вашката анархистка федерация.

Културата: реформи и лъжи 10

Българското изкуство в бермудския триъгълник на държавата, капитала и „мислителите“.



2010 – ГОДИНА НА ЕВРОКРАТИЧНОТО ЛИЦЕМЕРИЕ

Загрижени за бедните

„Трябва да направите трио – студент, НПО и лице, живеещо в бедност.“

РУСИЯ

Горите, които не горят, свършват под бетона

В гората на Химки погналвачът е държавата



В околностите на Москва не само пожарите унищожават горите и заплашват местните обитатели. Вла-

стите правят същото, със съдействието на една голяма френска корпорация: Винчи.

Явно хилядите хектари гори, унищожени от пламъците, не са достатъчни. Властите, начело с Министерството на транспорта, желаят да опустошат още 140 хектара насред гората на Химки, зеления гроб на Москва, който все

още не мирише на изгоряло. Прокламираната цел е малко отклонение на бъдещата магистрала между Москва и Санкт Петербург, което би позволило свързването ѝ с летището Шереметьево.

За съжаление, в тон с руските традиции, никой не се е допитал до населението и то в момента е ос-

» » » продължава на страница 8

ВАШАТА БОЛЕСТ Е ПОЛЕЗНА ЗА КАПИТАЛИЗМА

Здравето – привилегия на богатите

На 10.08.2010 вестник „Сега“ написа на първа страница „Лечението в болница става лукс“.

Сериозното намаление на парите от Националната каса (НЗОК) за болниците драстично ще затрудни достъпа на пациентите до лечение. Поради въведените фиксирани бюджети лечебните заведения ще ограничат силно плановия прием, ще формират листи на чакащи, ще намалят заплатите и ще трупат още повече дългове. За пръв път здравната каса ще задължи лечебниците да работят с фиксирани бюджети, при това със задна дата – 1 август. За разлика от досегашната практика, касата вече няма да плаща на болниците отчетените случаи над лимита. Според директори на клиники и по данни на лекарския съюз намалението на парите е драстично – между 30% и 40% спрямо август миналата година, независимо от клетвите на правителството, че намаление няма. От касата



БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

ГРУПОЛЮБИЕ

От мъртви знаменитости се печели най-добре

Горната мъдрост галеч не е откритие на семействата на Майкъл Джексън или Елвис Пресли – тя е по същество основният двигател на религиозния бизнес от хилядолетия насам. Източно-православното и католическото подразделение на християнството по-специално са постигнали такива висоти в „промотирането“ на всевъзможни

„свещени“ сувенири и артефакти, че всяка маркетингова агенция може само да им завидва.

То не са ревящи, кървящи, мигащи и пр. икони и статуи, напукани мазилки с формата на божията майка, трески от христовия кръст, плащеници, носни кърпи и прочее, да не забравяме и масовото производство – „светена“ вода,

„свещени“ книги, кръстчетата, броеници. Всички религиозни фетиши разбира се са снабдени със съответната митология, която не само ги свързва „достоверно“ с някоя от приказните истории в библията, но тъй като това не е достатъчно за комерсиалния успех, им придава и най-разнообразни лечебни свойства.

» » » продължава на страница 4

» » » продължава на страница 3

ПЕТ ГОДИНИ СЛЕД ФРЕНСКИТЕ ПОЖАРИ

ИДВАЩИЯТ БУНТ

Пог какъвто и ъгъл да гледаме,

настоящото се намира в безизходица. И това не е най-малкото му достойнство. На тези, които искат непременно да живеят с надеждата, то ограбва всякаква опора. Тези, които претендират, че притежават решенията, биват опровергавани ежеминутно. По подгрозбиране всичко върви от трън та на глог. „Няма бъдеще!“ е мъдростта на една епоха, която, под звуците на измамата и самоизмамата, приема, че всичко е напълно нормално. Епоха, която е достигнала нивото на съзнанието на първите пълкарни.

Сферата на представителната демокрация се затвори в себе си. От ляво и от дясно, еднакви нищожества заемат пози на жреци или се правят на девственници. Това са същите шамандури, които сменят речите си според това дали са на власт, или в опозиция. Тези, които все още гласуват, създават впечатление, че нямат други намерения, освен да предизвикат експлозия в урните със своя вот на абсолютен протест. Започват да отгатват, че гласуват в действителност против самото „всеобщо избирателно право“. Всички, които фигурират в бюлетините, са на светлинни години от висотата на задачите, които днешната ситуация поставя. Дори със самото си мълчание, населението изглежда безкрайно по-зряло от всички клоуни, които се карат и бият за гласовете му, за да го управляват и да се облагодетелстват. Всеки полуграмотен наследник на емигранти от бившите колонии е по-мъдър в словото си от всеки от нашите така наречени ръководители с техните кухи фрази и декламации. Винтът на капак на социалната манджера е затегнат до крайност, докато в същото време отвътре налягането продължава да се покачва. Излетял от Аржентина, призракът на „Всички заедно срещу властта!“ започва сериозно да тревожи нашите държавнически „глави“!

Пожарите от ноември 2005-та г. все още хвърлят отблясъци върху съзнанието на всички ни. Тези първи огньове на радостта са кръщението на едно десетилетие, изпълнено с обещания. „Приказките от 1001 нощ“ на медийните Шехерезади за „Предградията против Републиката“,

ако и да влияят все още, са лишени от силата на истината. Пламъците на бунтовните огнища стигнаха до центъра на градовете, макар и да бяха методично и педантично премълчавани. Цели улици в Барселона горяха в знак на солидарност, без никой да научи за това, освен обитателите им. И дори твърденията, че пожарищата са угасени, не са верни! Сред обвинените за тях могат да се забележат всякакви профили – обединени от омразата към съществуващото общество, независимо от класовата им принадлежност, от расата или кварталите. Новото не е в „бунта на предградията“, което не беше новина и през 1980-та година, а в разрива с установените форми и норми. Атакуващите не слушат никого – нито по-старите си братя, нито местните сдружения, които трябваше да управляват „нормализацията“. Никакъв „SOS“ расизъм не може да развие своите ракови метастази в зреещите събития, на които единствено медийната Омерта, фалшификацията и умората се опитват да играят спиралка. Цялата тази серия от нощни удари, анонимни атаки, страст към разрушението без фрази, успя да отвори максимално **пропастта между политиките и отрицанието на политиката**.

Никой не може честно да отрече очевидния заряд на тази атака, която не фор-

мутира никакви искания и няма груг апел освен **ЗА ПЛАХАТА**. Трябва да бъдеш спял, за да не видиш всичко, което означава това решително отрицание на политиката; или да не знаеш нищо за автономните движения на младежта от последните 30 години. Те станаха първите жертви на бакалското „общество на консумацията“, което не заслужава повече уважение от паметниците в Париж от края на „Кървавата неделя“ (разгрома на Комуната и разстрелите пред стената в гробището на Пер Лашез през май 1871 г.)

Вече няма да има **социално** решение на настоящата ситуация! Първо, защото цялата смес от социална среда, институции и индивидуални мехурчета, които по навик продължаваме да наричаме „общество“, няма консистенция и второ, защото вече не съществува език за общ експеримент. Богатствата не се делят, ако не споделяме един общ език. Бяха необходими половинвековни идейни борби около Просвещението, за да се стигне до спойката на мисълта за възможността на Френската революция и още един век работнически борби, за да се рогди от планината мишката на прословутата „Социална гържавна“. В борбите се създава езикът, с който се формулира новият ред. Днес няма нищо подобно. Никой от „проблемите“, формулирани със социалния език, не намира решение. „Пенсионният

въпрос“, въпросът за „несигурността“, за „младите“ и тяхното „насилие“ са висящи, докато всяко преминаване към действие се „контролира“ и „регулира“ с брутална полицейщина. „Филантропите“ не ще престанат да се възхищават от факта, че са облекли с евтини парцали няколко изоставени от децата си старци, които остават безмълвни. Тези, които са намерили в битовата престъпност по-малко унижения и повече печалба, отколкото в поддръжката на обществените клозети или бъркането в кофите за боклук, няма да предадат своето оръжие и затворът не ще им внуши любов към „обществото на консумацията“. Радостта на оргите от пенсионери да се наслаждават на своята месечна рента няма да бъде понесена от празните коремци и може само да подтикне една още по-голяма част от младежта към отказ от труда. И за да приключим, никакъв гарантиран минимален доход, отпуснат на другия ден след едно масово надигане на недоволните, не ще постави основите на някакъв нов вариант на НЭП-а, на Рузвелтовия Ню Дийл, на един нов пакт или граждански и социален мир. Социалното чувство се е изпарило отдавна за подобен „хепи енд“.

В действителност **нищо да не се променя**, заедно с полицейското насилие, не ще престанат да се засилват. Тълпата, която и

по признанието на полицията, връхлетя на миналогодишния 14 юли Сена-Сен-Дени, чертае бъдещето много по-ярко от всякакви хуманитарни мъгли. Това, че от министерството на вътрешните работи се погрижиха да уточнят, че тя не била въоръжена, сочи достатъчно ясно накъде се насочваме и какъв път ще поемат събитията. Територията на „единната и неделима република“ ще бъде нацепена на все по-непромокаеми зони. Шосетата около някой „рисков квартал“ ще бъдат използвани като невидима стена, за да не проникне тълпата зад оградите на изолираните „хубави квартали и вилни зони“. Каквото и да мислят благите републикански души, управлението на кварталите чрез „общността“ си остава засега най-оперативно. Най-силно урбанизираните порции от територията и главните градски центрове ще бъдат подложени на все по-голяма карантина, с все по-модерна и ефикасна охрана на техния луксозен живот. Те ще осветяват цялата планета със своите искрящи неони и фенери на публичен дом, докато добре платените патрули на жандармерията и частните охранителни фирми – „милициите“ и „гвардиите“ – се размножават до безкрайност, ползвайки се от един все по-безсрамен юридически чадър. •

Невидимият комитет (следва)

превод: Г. Константинов

За брошурата „Идващият бунт“

В брошурата си „Невидимият комитет“ се е постарал да ни покаже как всеки специализиран сектор на познанието констатира по свой начин катастрофата, в която са ни насадили.

Психолозите атестират тревожния феномен на разтваряне и обезличаване на личността, на една прогресираща генерализация на депресията, която се губи от увеличаващата се брой точки на преминаване към „безумни“ акции.

Социолозите ни сочат кризата във всички социални отношения, имплозията-рекомпозиция на семейството, на двойките и на всички традиционни връзки, разпространението на вълните на масов цинизъм, които карат социолозите да поставят под съмнение дори съществуването на самото „общество“.

Икономистите от новия клон **постаутистична икономика** са

се заели да докажат несъстоятелността на аксиомите и претенциозността на „икономическата наука“.

Еколозите не е необходимо да ни отпращат към събраните данни и факти, за да очертаят констатацията и размерите на природната катастрофа.

Възприемана от специалистите „оптимистично“, катастрофата се превръща в множество „проблеми“, подгадващи се, според тях, на „решаване“ или поне на „управление“, поради което светът може да продължи спокойно своя марш към... пропастта.

Обратно на „специалистите“, **Невидимият комитет** счита, че водовъртежите, които вълнуват повърхността и увличат настоящето към гъното, произлизат от едно тектонично разкъсване в най-дълбоките пластове на днешната цивилизация. Това вече не е „общество в криза“, а състояние на един свят, който си отива. Тоталитарните акценти, които обоняват епохата, националният пожар от ноември 2005 г. и рядката решимост на някои групи движение – всичко това свидетелства

за една крайно напрегната ситуация. За едно напрежение, чиято формула е: **Ние възприемаме интуитивно планетарния обхват на катастрофата, но нямаме никакви средства, за да ѝ се противопоставим**.

„Идващият бунт“ се опитва да изтръгне от всяка специалност частта от истината, която се съдържа в нея, преминавайки през седем кръга, които разбира се, ще се умножават и разширяват. Това са **Азът, социалните отношения, трудът, икономиката, мегаполисите, средата, в която живеем и накрая – цивилизацията**. Да се изтръгне от тези проблеми истината най-често означава: **разрушаване на стълбовете на епохата**. В разглежданите седем кръга, във всяка от седемте области, се оказва, че полицейщината е единственото решение и изход, който предлагат господарите на съществуващия ред. И залогът на всеки избор – за президент или парламент – се свежда до отговор на въпроса кой ще има привилегиата да упражнява терора; **дотогава вече политика и полиция са станали синоними**.

„Идващият бунт“ ни изважда от трите десетилетия, през които не представя да предвзвемат, че „не можем да знаем предвидително от какво и от кого ще бъде извършена революцията, че не можем нищо да предвидим“.

По същия начин, по който Бакунин прокламира **тактиката на превръщането на империалистическата война в гражданска, а нея – в Социална революция и формулира лаконично програмата на Комуната в Лион през септември 1870 г.**, а Бланки успя да планира ефикасната барикада шест месеца преди Парижката Комуна, по същия начин ние можем да определим кои пътища водят вън от кръговете на съществуващата ад и кои днес са неизползваеми. Следователно, едно определено внимание на техническите проблеми на бунта не липсва в брошурата.

Всичко, което можем да кажем тук, е, че тя съсредоточава мисълта ни около поемането на самоуправлението от народа на всички нива, към физическото блокиране на икономиката и премахването на полицията... •

От Издателството

ЕС: артистично загрижени за бедните

„Трябва да направите трио – един студент, едно НПО и едно лице, живеещо в бедност“

Вече си представям как студентът отива при някой клошар и го пита „Ей, ти! Нали си лице, живеещо в бедност? Ела да направим едно трио тука, с едно НПО!“

Това не е виц, за съжаление, а част от т. нар.

Европейска година на борбата с бедността и социалното изключване, проект „Партньори в изкуството“.

Ах, тези европейци – мислят за всеки и се грижат за всички. Цяла година вече се грижат и за бедните. Извинете, за „хората, живеещи в бедност“.

Има си специален проект – НПО, студент-фотограф и „човек, живеещ в бедност“, които работят заедно и снимат, за да могат снимките да отидат на изложба в Брюксел.

Особено важна според проекта е срещата с „човек, живеещ в бедност“. Беднякът е малко нещо артефакт и си има специални инструкции онлайн. Европейецът трябва да знае, че „първият контакт“ с него е „решаващ момент“. Европе-

ецът трябва да бъде отворен, без предубеждения, готов да го изслуша, искрен и сърдечен, но без да се натрапва. Хубаво е да уважи положението му (на бедняка) и да се вслушва в изискванията му за снимките, за да не се чувства беднякът използван или контролиран. Нещо повече, беднякът има право на участие в избора на снимки – „лицето, живеещо в бедност“ се превръща не просто в субект, а направо в творец, който успява да се докосне до елитарната възможност да избере сам фотографиите, които ще бъдат разглеждани от борците с бедността.

Също така, след края на проекта е хубаво европейецът да продължи да ангажира човека, живеещ в бедност – нали не иска да е „социално изключен“? За целта ще му покаже снимките – неговите и на други „лица, живеещи в бедност“ – в галерията на уебсайта, ще му прожектира видеото от откриването на изложбата, а най-хубавото е, че ще му даде сертификат, ако снимките на бедняка са избрани за участие.

Дотук всичко са цитати, нищо не си измисляме – традиционната лицемерна замяна на гуми и изрази с други, по-толерантни, по-политически коректни и по-социално неизключващи, както на запад обичат да правят. Да наречеш някого беден е сбъркано, грубо и напомня на класово разделение (пък нали класи вече няма, има „прослойки“). Съвсем друго е „човек, живеещ в бедност“.

От цялото това мероприятие става ясно, че бедният, колкото и да е дребен и нищожен,

представлява заплаха за европейския погретен свят.

Пречи на европейците да се чувстват комфортно. Сегат си на терасата, пият фреш и изведнъж бедният минава по улицата, като неизбежно им навява неприятни мисли – може да им стане гузно, може да се зачудят какво го е докарало до това положение или може да се ядосат, че някой го е допуснал да излезе от своето гето и да рови по хорските кофи. Не е въз-

можно да се наслаждат на обяда си пълноценно. Нещо трябва да се направи и тъй като бедността – сакън – не може да изчезне (какво ще стане тогава с богатството?), тя трябва да се „хармонизира“.

Бедният човек става част от декора, от сцената, а европейецът обича сцената. Европейецът показва на „човека, живеещ в бедност“ красотата на неговия мизерен живот. Показва му, че студентът-фотограф може да го приеме мръсен, гладен или бос, но все пак човек. Беднякът сигурно се чувства много извисен, много щастлив, много пълноценен, истински социализиран или по-точно – социално включен – и то не къде да е, а в проекта „Партньори в изкуството“, респективно в сърдечната, солидарна Европейска общност!

Брюксел, откриване на изложба. По стените са наредени снимки на „хора, живеещи в бедност“, направени от „хора, живеещи в бедност“ с помощта чисти, добре облечени и толерантни студенти-фотографи. Вярно, малко е неприятно да се пращат студентите на

среща с разни лица, живеещи в бедност, но пък от друга страна това си е жив „икспириънс“ („преживяване“ – бел. рег.)

Залата е пълна с чичковци и лелки с костюми, присигнали със своите лъскави (но не прекалено) коли, пият вино. Политици, еврократи. От различни партии и структури, но всички обединени от една идея – борбата с бедността.

Събрани в този сублимен момент – финалът на европейската година за борба с бедността и социалното изключване. Отпиват винце, разговарят пред снимките, изпълнени с уважение, разбират и сърдечност към бедните.

След това студентът-фотограф показва видеото от изложбата на своя бедняк-артефакт и социалното включване достига своя апогей, когато „човекът, живеещ в бедност“, види какво специално внимание са му обърнали чичковците и леличките в Брюксел. Ако можеше и да получи една паста от коктейла... Но нищо, има си сертификат. Като няма хляб и паста... •

Ана и Стефан

ВАШАТА БОЛЕСТ Е ПОЛЕЗНА ЗА КАПИТАЛИЗМА

Здравето – привилегия на богатите



обясняват, че спазват закона, който от тази година задължава НЗОК да работи с фиксирани бюджети.

Това е логично продължение на започналата в началото на тази година „здравна реформа“, при която, според тогавашния здравен министър Божидар Нанев, „българското правителство вероятно ще започне програма за приватизация на държавните болници още през 2010 г.“

Оказва се, че от 1 август тази година здравеопазването ще е привилегия само на тези, които могат да си платят, т. е. на бо-

гатите, тъй като парите във фиксирани бюджети са крайно недостатъчни. Всички останали ще трябва да се оправят както – и ако – могат. Законът на неолибералния капитализъм гласи че по-богатият оцелява. Всичко това само ще увеличи пропастта между богати и бедни в още една сфера и то с още по-голяма сила. Очевидно България не изостава от глобалните процеси на разделяне на света на Зелени и Червени зони, като в Зелените богатите живеят в лукс и охолство с всички необходими услуги и екстри, а бедните

и обикновени хора са оставени в разрухата, хаоса и липсата на каквито и да е нормални условия на живот в Червените зони – проект, идеално илюстриран в Багдад, но намиращ различни степени на реализация и в множество други места и случаи по света (Ню Орлийнс след урагана Катрина, града на богатите Санди Спрингс в Джорджия (САЩ), бедните квартали в Пекин, гетата в Йоханесбург, Хаити след земетресението и пр.).

Оставянето на бедните „за борда“ е присъща черта на неолибералния капи-

тализъм. Неплатежоспособните хора не са пазарна ниша, те са криминален контингент, който е ненужен и трябва да бъде изолиран по един или друг начин – било чрез оръзване на социални помощи, свиване на други публични разходи или директно затваряне за ограда под строг контрол (били те официални затвори, барикадирани квартали или затвори за „незаконни имигранти“ като този в Бусманци). Тази характеристика обаче зачерква огромна част от човечеството, а в конкретния случай – хората в България – и може да бъде определена единствено и само като тотално античовечествена и разрушителна.

Това решение за пореден път показва и истинското неолиберално лице на правителството на Бойко Борисов. След затварянето и приватизирането на болниците, оръзването на бюджета за образование, крайния корпоративен лобизъм (според изследвания на различни агенции огромната част от внесените и приети от ГЕРБ закони защитават корпоративни интереси, което се про-

яви особено ясно в проектите за приемане на ГМО, естествено изгодни за корпорации като „Монсанто“) и атаките срещу антикапиталистически алтернативи (читанка.инфо), оставянето на бедните без здравна помощ е следващата стъпка в неолибералния поход на ГЕРБ. Всичко това е в духа на вече покойния рицар на неолиберализма Милтън Фригман, който посочва трите аспекта на пътя към „естествения“, „чист“ капитализъм в своята книга „Капитализъм и свобода“: дерегулация, приватизация и оръзване на бюджета.

За сметка на изчезващите социални функции на държавата, полицейските и пародийните ѝ такива продължават да се увеличават: бутафорните полицейски акции без ефект, побоят в Кърджали, „специализираният съд“, 5-тата ключица и 10-тото кутре на лъвата ръка на св. Йоан Кръстител, намерени в Созопол. Единствената цел на всичко това може да бъде само и единствено хвърляне на прах в очите на хората и отвлечане на вниманието им. •

Петър

НОВИНИ



Рогната полиция газу лука на всеки три дни

Заместник шефът на дирекция „Вътрешна сигурност“ в МВР заяви пред агенция „Фокус“, че за 2 години са образувани 270 досъдебни производства срещу служители на МВР – или по едно на всеки три дни. Според гумите на Павлин Коджахристов има и служители, които са с мярка „задържане под стража“.

Почина бивш лидер на гръцката хунта

Бившият гръцки диктатор Димитрис Йоанидис почина на 87 години от белодробно заболяване. Той е един от лидерите на военната хунта, управлявала Гърция в периода 1967-1974 г.

Димитрис Йоанидис като шеф на военната полиция е един от касапите, организирали кървавото потушаване на бунта в Атинския политехнически университет през 1973 г. Той излежава доживотна присъда.

Декларация за независимост на Северно Косово

Сръбският вестник „Данас“ цитира косовския вътрешен министър Байрам Реджепи, който заяви: „Готови сме да реагираме и с оръжие“ относно евентуално обявяване на независимост на общините в Северно Косово, населени предимно със сърби. Реджепи после отрече да е казал това, но заяви, че ще бъде арестуван всеки, който се опита да провъзгласи независимост на територията на Косово. Повод за тези изказвания стана декларация за независимост разпространена от неизвестна досега организация – Съюз на общините на автономна област Косово и Метохия.

Нови републикански настроения в Австралия

Според лидера на Лейбъристка партия и премиер на Австралия Джулия Гилард след смъртта на кралица Елизабет II е идеалният момент държавата да стане независима от британската монархия.

ТРУПОЛЮБИЕ

От мъртви знаменитости се печели най-добре

» » продължава от страница 1

Всякакви болести и сърбежи – от обриви, ишиас и лумбаго до детски паралич и фригидност – могат да се излекуват с вяра и пипане на подходящия свещен предмет; ако не подейства, то проблемът разбира се е в недостатъчната вяра на пипания.

Масовото производство на „светци“ и „мъченици“ през последните две хилядолетия от своя страна осигурява вероятно най-доходоносната, а същевременно и най-гнусна брънка в този бизнес – т. нар. мощи. Няма по-голяма гордост за един храм или манастир от това да притежава коса, зъб, пръст, плешка или става на някой герой на религиозния труд, получил посмъртно официална грамота за издържан изпит по святост. Представете си само картинката, при която с религиозен плам и некрофилски устрем в сърцето добрите християни къцат тленните останки на набедения за светия, с цел да го пласират на гребно и да максимализират печалбата.

Наскоро медиите започнаха да ни работят усърд-

но с „благата вест“ за „чудотворното“ откритие на археолози на остров Св. Иван до Созопол, състоящо се от част от пета, челюст, зъб и други малки костници, приписвани на Йоан Предтеча. Лъхачите на фалш описания на религиозната възбуденост на участниците в бутафорната сценка по отварянето на реликвариума, естествено бяха придружени с подробни разяснения на плановете им как откритието да се превърне в туристическа атракция и машина за пари. Верен на своето амплуа „на всяка манджа мерудия“, фантасмагории в тази насока пръв и най-активно започна да бъде самопровъзгласеният се за професор Божидар Димитров – до този момент най-голямото чудо, излязло от Созопол. Бутафорният специалист по всичко успя да обяви рогния си град за „втори Йерусалим“ преди каквато и да е сериозна експертиза на намерените останки. При автентичността на находката като въпрос на лична чест и успя да изтресе поразително гори за него количество бисери, увенчани с определението „шибан народ“ по адрес на съмнява-

щите се специалисти, които са заслужили научните си звания без доноси до ДС. Едната честна гума на Димитров обаче трудно ще стигне за доказване на оригиналността на „светите“ кокали, особено при положението, че на различни места по света се намират още 12 глави, 7 челюсти, 9 ръце и 8 пръста на въпросния светия...

Няма какво да коментираме алчните полове и хотелиери в Созопол, а още по-малко палячото Димитров – в крайна сметка бизнесът си е бизнес, а бугалите са потребители. Хората, които истински мечат учудват, са „православните скотове“, които плюят на достойнството и интелекта си и се бутат като телета, за да се докоснат до поредната „светиня“, пробутана им от търгащите в расо. Други с умиление дори забелязват нещо „духовно“ в желанието на хората да вкарат малко магия и ирационалност в ежедневието си. Нищо умилително и положително няма в това да се отгадеш на гопотопен фетишизъм. Напротив – това е проява единствено на потресаващо невежество, духовна и интелекту-

ална нищета и не на последно място – обезверение, отчаяние и отказ от търсене на пътища към щастие и прогреса в практичните аспекти на живота.

Не само модерният и рационално мислещ човек би трябвало да бъде отвлечен от цялата тази работа. Един истински християнин също би трябвало да се отвърне – най-малкото заради историята с изгонването на търговците от храма и „божията“ забрана да се правят уголи и кумири. Реално погледнато обаче смисълът на религията за „обикновените“ хора винаги е бил един и същ – за сицане на най-първично суеверие и мистицизъм, както и опростенческо прехвърляне на страховете и надеждите към независещи от реалността сили. Независимо дали става дума за шаманизъм, или институционализиран и подплатен с хиляди софизми монотеизъм, винаги ще се намерят хора, които да предоставят въображението и усилията си за удовлетворяване на тези нужди, като покрай това, разбира се, добре си напълват джобовете.

Филип

ШАМАНИТЕ НА НЕОЛИБЕРАЛНАТА СЪТЪКМИСТИКА

Плоският данък и безработицата

Не че преди не бях чувал за Института за пазарна икономика, но обвързаността му с разпространението на двете книги за световната криза 2008-2009, които дискутирам тук, ме накара да се позаинтересувам повече от него. Определено поддържа внушителен сайт и развива по-голяма дейност, отколкото предполагам. Аз се набутах направо в отчетите на института и прелистих този за 2008 година. Отчетът си е големичък, но попадам на познати имена – USAID, американска „неправителствена“ организация, подчинена на Държавния секретар на САЩ и сътрудничаща на ЦРУ. Американската фондация „Херитидж“, Хосе Пинера (канили са го в България)! Пинера е крайно десен неолиберал, който е приватизирал дори гробищата и детските градини в Чили. Минава за специалист по приватизиране на пенсионни системи. Това е един от хората, опустошили чилийската икономика по времето на Пиночет. На тези неща си заслужава човек да се спре отделно, особено на личност с мръсното минало на Хосе Пинера. Онова, което ме накара

да напиша това, е следният текст на 25-та страница от Отчета: „Уолстрийт Джърнъл публикува статия-коментар на Стивън Мур, главен икономически анализатор, в която той цитира ИПИ като успешен пример за прокарване на реформи в данъчната сфера. Статията започва с представяне на Светла Костадинова, директор на ИПИ, като инициатор за въвеждането на най-ниския в света плосък данък. Авторът цитира следните думи на Костадинова: „Ситуацията в България ставаше все по-отчайваща. Губехме населението и нашите най-добри работници. Те отиваха да търсят работа в Западна Европа, а най-големият дял от идващия от чужбина капитал беше от парични преводи...“ По-нататък пише: „Всичко това започва да се променя след като корпоративният данък се смъкна до 10% през 2007 година, а през януари 2008 г. се свали и данъкът върху общият доход на 10%... Резултатът: Страна, която преди 10 години е имала 12% безработица, сега я е свалила до 6%. Вместо хората да напускат България,

за да търсят работа, сега е обратното – западноевропейците идват да работят в България. „Сега населението се увеличава“ казва Костадинова. Тези страни, дори бившите комунисти, разбират, че плоският данък е ключът към техния просперитет“.

За съжаление статията изобилства с неверни твърдения и полуистини. Основните тези са две: Едната е, че по-ниският данък осигурявал по-високи приходи. Това не е задължително да е така. По-ниският данък не винаги води до по-големи приходи. Има оптимална ставка. Вярно е, че в краткосрочен план плоският данък понякога води до увеличение на данъчните приходи на държавата поради „излизане на светло“ на част от сивата икономика, но в дългосрочен води до социално разслояване и изчезване на средната класа. Точно затова няма нито една развита страна с плосък данък (ако не броим Исландия за развита). Плоският данък е популярен в постсоциалистическите страни, Ирак (15%, наложен от американските окупационни сили) и някои африкански и латино-

американски страни. Плоският данък в България вероятно беше добър за Станишевото правителство, но не помага никак на Дянков.

Втората теза е, че въвеждането на плоския данък в България е довело до създаването на работни места. По данни на Националния статистически институт преди 10 години безработицата е била дори над 12%, но от 2001 година насам монотонно и стабилно намалява и при въвеждането на плоския данък вече без друго е в рамките на 5-7%, т. е. намаляването на безработицата в България няма нищо общо с плоския данък. На американския пропагандист можем да простим, но на „водец икономист“, директор на институт, който влияе на правителствената политика и не знае какъв е ходът на безработицата в България, не мисля, че може да се прости. Статията в прав текст твърди, че намаляването на данъците е обърнало ситуацията в България. Такова нещо няма. За пореден път неолиберали, привърженици на свободния

» » продължава на страница 5

ЦИФРИТЕ, КОИТО ТРЯБВА ДА ЗНАЕМ НАИЗУСТ

България: статистика на мизерията

По данни на Евростат от юли 2010 г. храната на българите е най-евтина в Европа. През 2009 г. при среден индекс за ЕС 100 стойността му за България е 67. Защо кошницата на българите е най-евтина може да се обясни с това, че в нея влизат предимно основните храни – тестени и млечни изделия. Истината е обаче, че около 40% от разходите на българските домакинства са за храна и това е близо два пъти по-голям дял, отколкото в други европейски страни. На фона на доходите, изхранването на българите всъщност е много по-скъпо.

България е на едно от водещите места по ракови заболявания. С 2% се е увеличил броят на онкоболните у нас за тази година. Това сочат последните данни на Националния раков регистър. Общият брой надхвърля 300 000. Според статистическите прогнози през следващата година ще се разболеят още 36 хиляди души. Смъртните случаи също са се увеличили до 17 хиляди. Има основание да се предполага, че до 2020 г. броят на ракови болните ще достигне 50%. Основната причина за увели-

чаването на онкозаболяванията е застаряването на населението, лошата и остаряла материална база и ниската хигиена в здравните заведения според новия директор на националната онкологична болница доц. Здравка Валерианова. През последните години 53% от всички болни са над 65-годишна възраст. Децата и младежите до 20 години са под 1%.

България е на едно от челните места в Европа и по брой на хора със сърдечно-съдови заболявания. Над 250 души умират всеки ден от инфаркт на миокарда. Възрастовата граница силно намалява, като през миналата година е бил регистриран случай на инфаркт при 22-годишен младеж. Факт е, че в момента единствената болница в България, в която може да бъде оказана адекватна медицинска помощ срещу инфаркт на миокарда, се оказва Университетската болница в Плевен.

В едно от челните места сме и по броя на починалите от инсулт. Над 40 000 души годишно получават инсулт, като над 30 000 остават с трайни увреждания, а за по-голямата част

от останалите изходът е фатален. При него също се наблюдава рязко намаляване на големата възрастова граница, като за миналата година в различни болнични заведения са приемани с инсулт 12- и 13-годишни деца.

България е в „top 3“ на черната статистика и за хора, пострадали от домашно насилие. Всяка 4-та българка е била малтретирана и подлагана на различни форми на физическо, сексуално и психическо насилие. Основните причини са безпаричието и мизерията, както и честата употреба на алкохол. Причини за слабата превенция у нас срещу домашното насилие са безхаберие то на управляващите по този въпрос, както и системното източване на парични фондове, които се отпускат от чужбина за справяне с този проблем. Според Съвета на Европа средно годишно трябва да се заделят по 40 евро на човек за пострадали от таква насилие. У нас сумата е 1 евро.

Нашата страна отново е челна дестинация и в „търговията с органи“. За съжаление тук няма точна статистика. Много често богати граждани на Европа,

САЩ или арабските страни пътуват до Балканите заедно със собствени лекари с цел набавяне на органи. Най-сериозните дестинации за това се оказват на първо място Турция, а след нея Босна и Херцеговина, Косово, България и Македония. Тази практика според „Интернешънъл аналитик нетуърк“ е известна като „туризъм с цел трансплантация“. В Турция и България цената на човешки бъбрек може да достигне до 2700 долара, а в Ирак цената му е около 1000. По-късно обаче на черния пазар цената му за трансплантация може да достигне над 150 000 долара. Най-търсените органи са бъбреци, бял и черен дроб, роговица, но така също и кости, сърдечни клапи и кожа дори, както и други добре продаващи се части от човешкото тяло. Взетите органи след това се замразяват, докато бъдат транспортирани по въздуха до нелегални дистрибуторски центрове в САЩ, Германия, Скандинавските страни, Великобритания, Израел, Южна Африка и други богати индустриални държави.

България се нарежда и на едно от челните места по

износ на деца и „бели робини“ за страните от Западна Европа, Америка и Арабския полуостров. В много изостанали български села родители масово продават децата си на чужденци. Цените варират от 2 до 30 хиляди долара. Купувачите на деца тук варират от бездетни семейни двойки до сериозно организирани педофилски мрежи. По-големи деца, обикновено от ромски произход, често пъти стават жертва на трафик с цел просия и джебчийство. Най-често те напускат страната с родителите си или с друг близък човек. В европейските страни децата крадат и просят, като събират по около 300 евро на ден, обясняват експерти. Статистика за България по този проблем засега няма, но близо 1,2 милиона деца по света годишно стават жертва на трафика на хора. В черната статистика България се нарежда на 3-то място след Украйна и Молдова по търговия с „бели робини“. Най-често те са продавани с цел проституция в Германия или Чехия. Голяма част от момичетата са от ромски произход. •

Владимир Пенев

ШАМАНИТЕ НА НЕОЛИБЕРАЛНАТА СЪТЪКМИСТИКА

Плоският данък и безработицата

» » продължава от страница 4

пазар имат грубо разминаване с фактите. Какво точно е казала Костадинова, не можем да знаем, но очевидно ИПИ поддържа тезите в статията след като я е включил в годишния си отчет.

Противоречието с фактите достига комични размери – западноевропейците идвали у нас да работят...? Мисля, че не подлежи на коментар. И населението се увеличавало. Как, с чужденци ли?

Австрийската икономическа школа и институтът „Кейто“ вече са създали фалшифицирана история на световната икономическа криза от 2008-2009 година. Западните неолиберални институти и „учени“ са създали и фалшифицирана история на света, към която трябва да добавим и фалшифициране на историята и извършване на идеологията на социализма. Разпространяването на толкова фалшификации и погрешни теории може да се извършва или от нечестни хора, или от хора, които си нямат понятие от материята с която боравят, а

Толкова фалшификации и погрешни теории може да разпространяват или нечестни хора, или хора, които си нямат понятие от материята

само повтарят зазубрени правила. Този пример с Костадинова определено навява на втория вариант. Тогава следва ли да се учудваме, че „компетентните антикризисни мерки“ на министър Дянков, също краен последовател на неолиберализма, се оказаха прокризисни и доведоха до загълбочаване, вместо до преодоляване на икономическата криза в България. С други думи, както в света така и у нас, неолибералите живеят в своя икономическа виртуална реалност, създавана от школите на неолиберализма по света и твърдо отказват да приемат несъответствието ѝ на действителността. Вярно, има голяма материална и нематериална изгода от следването на „правата“ икономическа вяра. Лошото е че, тия хора, които не знаят какво

правят, постоянно се изявяват в медиите и лъжат не само народа, но и самите правителства не само у нас, ами и по целия свят. Костадинова сама се хвали, че тя и ИПИ са убедили правителството на Станишев за плоския данък. Същият този ИПИ, чийто директор е Светла Костадинова, сега отново активно се меси при съставянето на антикризисните мерки на правителството на Бойко Борисов. Прави го заедно с групата български неолиберали или последователи на неолиберализма. Георги Ангелов от „Отворено общество“, Индъстри Уоч (те предпочитат да се изписват на английски, разбира се, Industry Watch, за да ги мислят за по-умни), Център за либерални стратегии, Центъра за икономическо развитие, като са форми-

рали групата „Macro Watch“ (пак на английски!), която е отново инициатива на „Отворено общество“. Ако питате мен, най-цененото от Запада качество на свободата на словото е, че позволява да се лъже и манипулира в голям мащаб. Освен това, оня, който има парите, т. е. банки и корпорации, си наемат „учени“, „институти“ и платени клакьори, които да прокарват техните класови интереси (които са 1. Печалба. 2. Печалба, 3. Печалба ...) като обществени интереси или като „наука“. Спомнатите центрове и институти в България и световната мрежа, в която участват, са част от репресивния апарат на западната „демократична“ система. Достатъчно е да чуете какво говори например Георги Ангелов, за да видите

на кого трябва да се подчиним, на кого трябва да угодим, на кого трябва да си разпродадем имуществото (приватизация!) и заради кого трябва да си намалим доходите и да работим повече – чуждите инвеститори. Обещава ни се вече 20 години, че ако „слушаме и папкам“, ще станем като тях. Уви, не само не станаме, а с всеки изминал ден губим все повече и повече, защото тази неолиберална икономическа идеология е против нашите интереси, както лични, на повечето от нас, така и национални, тъй като повечето от нас съставляваме българския народ.

Следва да се отбележи, че тези институти са добре финансирани. Бюджетът на ИПИ например за 2008 година е 500 хиляди лева. А къде са алтернативните икономисти? Как са финансирани и финансирани ли са въобще? Кои от нас може да извади такава сума? Затова, хора, четете, образовайте се, формирайте мнение и го изказвайте. Бъдете активни, никой няма да го направи вместо вас! •

Kihano
(с малки съкращения)

Проблемът с идейната ни подготовка

Драги другари,

Мисля, че не трябва да забравяме нито за момент, че днес, при сегашното ни състояние, всяка „инициатива“, „решение“ и „акция“ могат да имат само един критерий: *съдействат ли, или противодействат те на консолидирането, а след това и на разширението на организацията?* Всичко останало е разпиляване на сили, които не изобилстват, а в много от случаите и нанасят непоправими щети на тази основна цел (за сега, а по всяка вероятност и за години напред). Ако не желаем да мислим и действаме през призмата на такива цели, критерии и осмисляне на думите и делата си, стигаме до „разискване“ (с извинение) на проблеми като *публично-антисоциална и гей парада*. Това ли са проблемите на българския народ днес? И за тия ли теми трябва да губим време? Това би ме натъжило, ако не пораждаше в мене ярост. *Който страда от идейна или друга сърбогъзица, трябва да си потърси друго място и среда, в която да се дръгне!*

Защо изпаднахме до такава степен? Мисля, че една от основните причини е *всеобщата анархистическа неграмотност*, която се шири безпрепятствено в нашите оре-

дяващи региони. Това трябва да кажем без задръжки! Навярно не сте забравили, че преди два месеца и кусур с допитване се реши, че *идейната ни подготовка е приоритетна задача*. Досега имаше само едно събрание и никакво предложение за една просветна програма. Аз предложих да започнем с „Азбуката“, но това като че ли с незначителни изключения остана неразбрано. Това, че отзвукът от взетото „решение“ (и резултатът) от него е почти нулев, е *половин беда*. Беда става цяла, когато тезисите, които не считат, че им е нужно да се ограничават, ни пробутват всякакви „идеи“, „инициативи“ и... *бъзици* за чистопрообен анархизъм. На това бедствено положение, което не среща никакъв отпор, *трябва да се сложи край!* Позволявам си да *напомня*, че на така наречената пресконференция, организирана от „*Кротките крайно леви*“ и техните манипулатори, предложих на 2-н министъра на вътрешните работи и неговите копои един просветителски курс на тема „*Що е това анархизъм?*“ (и има ли той почва у нас). Този път го предлагам и на всички, които считат себе си за анархисти и още повече за членове на една революционна орга-

низация. Крайно време е да се разбере, че тя не е кръчма, в която всеки може да влиза и излиза, когато му скимне и когато му е кеф. Ако не сторим всичко произтичащо от гореканозата с необходимата сериозност и постоянство, мисля че това, което казах „на шега“ при една от последните ни сбирки за *панихидата в „Свети Седмочисленици“* рискува да се сбъдне.

Макар че остарях, *нямат намерение да наблюдавам безучастно подобно развитие и перспектива!* Даже напротив! Мисля, че смъртта, страданията и животът на хиляди наши другари от Ботев до вчера не ми позволяват такова поведение. За тия, които не са чели „Тил Ойленшпицел“ им препоръчвам горещо да го сторят! Там героите на романа повтарят често „*Прахът на Клаас бие в гърдите ми!*“ Това е днешното натъжаващо положение, *но ще бъдат взети всички необходими мерки, за да му се сложи край!* И колкото по-скоро, толкова по-добре!

Георги Константинов

Драги Георги,

Не мисля че проблемите на „чистокръвния“ анархизъм интересуват някого извън нашия приятелски кръг.

Аз не виждам противоречие в това да съм анархист и да съм запознат с трудовете на класиците и в същото време да виждам проблемите на обществото като цяло към днешна дата. Ти говориш за проблемите на българския народ, но постоянното изключване на този или онзи проблем като например реалния проблем с неофашизма и публичния антифашизъм постепенно намалява нашите приоритети и ако това и онова не е проблем, накрая нищо не остава от „народа“, защото героите и потърпевшите от нацизма са част от народа.

Никога не съм считал организацията за кръчма и не съм я напуснал нито веднъж от 2003-2004 година, от която ви познавам, въпреки много случаи на разочарование и принципни различия, но ако смяташ ти и други другари, че такива като мен пречат, то проблемът е нулев и мога да си потърся друго място за „чепкане“ на проблемите, които ме интересуват. Може би тогава революционното малцинство, които останете, ще може по-лесно да извърши революцията, за която се борим, навлизайки единствено в „истинските“ проблеми на народа.

С уважение, Иво

Драги Иво,

Анархокомунизмът е един без претенции за „чистокръвност“. Нямам впечатление, че го познаваш, но съм на разположение за всякакви дебати, дискусии и – ако са необходими – *конфронтации!*

„Проблемите на българското общество“ и на 5,5 милиарда от днешното човечество – такава, каквото е „*към днешна дата*“, – не мисля, че се свеждат до педерастията и малките групички от манипулирани, плащани или шантажирани от властите лумпени, с които водим твоята „борба“. Не изключвам никакъв проблем, но си давам точна сметка за състоянието и числеността ни, както и за възможностите ни към момента. Затова считам за необходимо *класиране на проблемите по важност*, според отношението им към големия *социален въпрос*, според тяхната *масовост* и според близостта им до живота на „*нисшите*“ *класи*, чиито интереси, вярвам, намират най-адекватен *актуален и исторически израз в нашите идеали*, които трябва да формализираме в конкретна, лаконична, разбираема и възможно най-близка до действителността *Програма*, за да мо-

» » » продължава на страница 7

ПАТРИОТИЧНИ ИГРИ

БСП играе на фашизъм и антифашизъм

На 23 август в медиите се появи интригуващата информация, че БСП и Антифашисткия съюз цели да правят „фронт срещу крайната десница в България“. Събитието било инициирано от Българския антифашистки съюз, съгласувано с БСП. На него са поканени лидерът на социалистите Сергей Станишев, бившият парламентарен шеф Георги Пирински, първият секретар на Комунистическата партия на България Александър Паунов, Минчо Минчев от „Нова зора“, Гиньо Ганев и др.

Като „крайна десница“ в левия фронт официално визират партия „Атака“ и ДСБ на Иван Костов.

Тъй като без лого засега няма раздел „Хумор“, тази новина ще е в категория „България“. Като оставим настрана несериозното определение на Костов и Сидеров като „крайна десница“, ще чакаме с голям интерес учредяването и първите действия на новия „фронт“. Само в БСП да не забравят, че по принцип наесен се броят пилците, а не идиотите. Защото само идиотът може да се върже на

политически кървопие като гореописания и да повярва на поредната порция лъжи и лицемерие с адрес Позитано 20.

С оглед на новата „фронт-това обстановка“ нека припомним, че наскоро Столичната община реши да преименува ул. „Тракия“ на „Ген. Христо Луков“. Най-смешното не е в така получения тълкувателски на Луков и Дондуков. Смешното е, че тази инициатива не идва от средите на БНС, БНРП, СБНЛ, НСДАП, ККК и т. н. Човекът, внесъл и докладвал пред Общинския съвет на София предложението, е *общинският съветник от БСП Бойко Маринков*. Същият е историк, научен сътрудник към БАН и явно почитател на спорни личности като Луков, обвързани идеологически с фашизма и нацизма и с прогерманската ориентация на България във Втората световна война.

Ако някой смята, че подобни факти са странни или скандални, не е наясно с реалната ситуация в България, където политическата шизофрения е закономерна и планомерна. •

www.bezlogo.com

АКО НЕ БЕШЕ ТЪЖНО...

Наръчник на начинаещия бизнесмен

Поради големия интерес и добрия бизнес климат в България решихме да осветлим част от качествата, които трябва да притежавате и които ви гарантират успешен бизнес, както и част от специфичните условия на бизнес средата в страната:

- Дядо ви, баба ви, майка ви, татко ви или самият вие трябва да са били агенти на ДС, партийни или комсомолски секретари. Това е едно много важно условие и ако то не е изпълнено, шансът да успеете ще бъде малък.

- Ако горното условие не е изпълнено, пак имате шанс да развивате бизнес, ако сте били част от така наречените силови групировки и все още не са ви гръмнали.

- Добре е, ако сте завършили висшето си образование в бившия Съветски съюз.

- Трябва да се ориентирате към определена политическа сила, като отделяте част от печалбата си в нейна подкрепа, да станете така да се каже част от нейния „обръч от фирми“. Това ви гарантира политическа и държавна под-

крепа и закрила в районите, където избраната от вас партия има влияние, а ако участва и в управлението на държавата, може да се каже, че успехът на вашия бизнес е гарантиран. Само по този начин пътят към получаването на държавни и обществени поръчки е отворен за вас.

- Човечност, това е много важно качество, което също ви гарантира успех. Тази човечност трябва да проявявате към служителите на различните държавни инспекции и институции, от които зависи издаването на разрешителни за стартиране на бизнеса ви, както и последващият контрол. Трябва да разберете, че в България корупцията е всъщност форма на благотворителност и подпомагане на хората, работещи в държавния сектор, който все още е една голяма част от икономиката на страната, а заплатите там са ниски.

- Ако проявявате човечността, за която говорим по горе, то тогава отпада необходимостта от спазването на трудовото законодателство и заплащането на данъци може да

става в по-малки размери от изискваните от закона. Трябва да разберете, че неспазването на закона в България не е престъпление, ако сте си платили за това.

- Загължително условие, за да се чувствате сигурни, а и като вид застраховка е поддържането на приятелски отношения с – и правенето на специални подаръци на – избран от вас магистрат.

Запомнете, в България приятелството е решаващо за бизнеса, а приятелството се гради на маса с ракия и шопска салата. Не се скъпете и организирайте редовно банкети за споменатите по-горе държавни служители, общински съветници и кмета на общината, в която развивате бизнес.

Всеки, който вземе под внимание и вникне в същността на по-горе написаното, ще бъде успешен бизнесмен в България. Останалите са обречени на провал и загуба на финансовите средства, с които разполагат. Успех! Да живее държавно гарантираният частен бизнес в България.

neverojatno.wordpress.com

Проблемът с идейната ни подготовка

» » » продължава от страница 6

жем да приобщим най-съзнавателните им представители към организацията, която е единственият инструмент за всякаква сериозна и ефективна работа в полза на ежедневните нужди на тези класи и на социалната революция, която единствена може да еманципира всички потискани, грабени, унижавани и оскърбявани. За целта, мисля, че е необходимо да елиминираме всякакви маргинални проблеми, които в днешното българско общество могат да ни отклонят или отдалечат от горната цел, защото не съм убеден, че разполагаме с много време.

Врагът се готви военно и юридически. Затова, наред с всичко останало, са законите против тероризма, с които държавите и транснационалните компании искат да спрат социалната история и развитието на човешкия род, дори това да струва унищожението на „излишните“ хора, които според континентите и страните варират от 10% до 90% днес! Какви ще бъдат процентите след четвърт век не зная, но кризите, от които за днешното общество няма и не може да има изход, могат да ни подск-

жат какво ни чака! За изчисленията ще се погрижат „учените“ затлъстели слуги от институти и университети, които са наети от властта и богатите за мотивиране и аргументиране на калната и кървава работа, която се превръща в ежедневие.

Ако не се оставяме да бъдем впечатлени от побоищата и дори от отделни убийства, трябва да сме наясно, че в днешния свят и особено в Европейския съюз, включително и в България, която е интегрирана в него, шансовете на нацизма са нулеви! Днес тоталитаризмът е облечен в друга премяна, а поради, надявам се, съвършено ясни причини, боеспособността на хората на наемния труд и все по-големия брой безработни е на най-ниското ниво от времето на абсолютизма. От друга страна, капиталът и държавата (в това число и „правовата“) са в настъпление. Специално у нас, в България, на тях им стигат засега 65-те хиляди полицаи, 30-те хиляди солдати-наемници и в резерв около 100 хиляди (според неофициалните статистики) „застрахователи“ с бухалки и прочее професионални убийци.

За да не бъде голословен относно проблемите, които

за съжаление не „чепкаме“ достатъчно, за да не кажа въобще, ще ти посоча, че в нашата страна от девет милиона население останахме шест милиона през последните 20 години, защото един милион напуснаха страната, друг милион замина преждевременно в „отвъдното“ и трети милион не се родиха, за да осигурят възпроизводството ни. Не много по-малък е проблемът на един милион цигани, които като че ли остават изцяло вън от зрителното ни поле. Няма да се спирам на проблемите на над два милиона пенсионери, които вегетират и умират безшумно, на безработните, на хората, чиито заплати и доходи са под „средните“, или с проблемите на тяхното здравеопазване, образование и т. н., по които ние не само, че не сме предложили наша алтернатива с оглед мобилизацията на заинтересованите, но даже избягваме да помислим и разискваме. (Аз поне не съм срещнал нищо подобно нито на събранията ни, нито в различните пропагандни материали, които излъчваме!) Към тези и още доста други проблеми искам да насочим вниманието си на сбирките ни, а не да ги превръщаме в продължение на бирарията!

Сигурно имаш не малко основания да бъдеш разочарован. Аз съм още повече, защото не ми остава много време. Искате ми се, ако сметете за нужно, да ви предам част от 60-годишния си опит, придобит при най-различни обстоятелства, среди и страни. Все нещо може да ви е от полза, поне докато се определяте като анархисти – „чистокръвни“ или не чак до там.

Ако имаме „принципни различия“ и ако считаме, че сме другари, следва да ги сложим на масата, да дебатираме и търсим пътища за преодоляването им. Ако те се окажат по-силни от идеала, към който се стремим, тогава е по-добре да се разделим, за да не си пречим и обезсилваме взаимно.

И накрая, по въпроса за „революционното малцинство, които останете, ще може лесно да извърши революцията, за която се борим, навлизайки единствено в „истинските“ проблеми на народа“:

Хората, особено в класовото общество не са равни в интелектуално и морално отношение или с житейския си и особено революционен опит. Затова, ако наистина сме алтруисти (а аз може би погрешно мисля, че анархизъм и алтруизъм са синоними), би

трябвало тези, които са придобили повече, да го споделят с другите, с които сме тръгнали по стръмни и опасни пътеки, при това без да очакват каквито и да било награди или благодарности (колкото и скръбна да е липсата ѝ). Сега сме нищожно малцинство. Целта е да се превърнем в значително малцинство, което ще бъде в състояние да постави своя печат в ежедневните и исторически социални борби на народа и най-важното – когато кризата достигне кулминационната си точка и „ножът удари в кокал“, да се окажем на висотата на големите задачи, които сме си поставили. Иначе отново ще се повтарят трагедиите от 1871, 1905, 1917, 1936, 1956, 1981 години и така ще продължава, докато се появят наши приемници, които няма да повторят грешките, за да не кажа престъпленията, които са ни натикали в ъгъла на историята (ако не са ни изхвърлили от ринга)! Само, че това ще струва много кръв и сълзи на стотици милиони и милиарди от тези, които твърдим, че обичаме, и за които казваме, че сме готови да пожертваме много от себе си. •

С другарски поздрав Георги Константинов

ФРЕНСКИТЕ КОПОИ ОПИВАТ ПОЧВАТА НА ПАРАНОЯТА

Френската традиция на саботажа

» » » продължава от миналия брой

В кръчмата се запознах със слабичка блондинка на име Мариел, която изглеждаше като героиня от *Невероятната съдба на Амели Пулен*. Тя ми разказа, че преди живеела като скуотър в Париж и се преселила в Тарнак през 2004, когато била на 26.

„В големия град е невъзможно човек да върши нещата, които може да върши тук – каза ми тя. – Тук всички ни подкрепят. Всички ни се радват, че сме се махнали от Париж.“ Постепенно тя потъна в размишления. „Дори докато живееш на пълна скорост в града, с непрекъснато ходене по купони и барове, не бях щастлива.“ Тя ми разказа, че осемдесетгодишният кмет комунист в селото помогнал на групата още с пристигането им, като им предоставил строителни материали и морална подкрепа. Било истинско нещастие, когато този кмет отстъпил дължността си на по-млад и консервативен управник, първият некомунист от поколения насам. Мариел мрачно поклати глава.

„Новият кмет не ни обича. Изобщо не ни помага. Когато се срещнем, не го поглеждам.“

Мариел убедено разказа, че между комунистите кооператори и местните селяни не съществува празнота и двете общности се разбират идеално. Тя ме запозна с нейна приятелка, тъмнокоса, приятна жена около трийсетте.

„Тя е селянка. Аз съм парижанка. Виждаш ли? Няма разлика!“ Приятелката ѝ закива в знак на съгласие. „Ние си пасваме. Но хората понякога говорят... – каза ми и погледна към Мариел. – Но това са само слухове.“ Габриел гоиде при мен и ме попита дали съм вегетарианец и, изглежда, остана доволна, когато отговорих, че не съм. „Добре – изсмя се тя. – Вегетарианството вирее само в града.“

Брадатият барман наредя една пушена наденица и раздаде едри парчета на хората на бара. Усещах периодични лъчи на враждебност от някакъв червенкос тип, който гледеше лошо изпод кожената си шапка с неурно поставен на нея символ – съветски сърп и чук. Остатъкът от първата

ми вечер в Тарнак премина в пресушаване на чаша след чаша водниста бира на бара. Смуглият синеек барман каза, че и той бил живял в Париж по-рано, но големият град му омръзнал. Той, изглежда, също вярваше в селския живот и повтаряше познатия рефрен: „Ние тук правим нещо сериозно.“

На стената зад мен висеше стар черно-бял портрет в рамка – единственият артефакт в иначе напълно безличното помещение. Попитах бармана кой е това и той важно отвърна: „Това е Жорж Гингуен. Местен герой.“ От портрета, правен през 30-те или 40-те години на 20-ти век, гледеше предизвикателно свадлив на вид младеж в работни грехи, заел бунтарска поза. На главата си имаше шлем и очила с дебели черни рамки. Знаех името му от един пасаж в *Игващият бунт*: „През 1940 Жорж Гингуен, първият борец на френската съпротива, започва делото си с единствената мисъл, че не може да приеме нацистката окупация. По това време за Френската комунистическа партия той не е нищо повече от „люд, живе-

ещ в гората“, преди в гората да се появят още 20 000 луди и Лимож да бъде освободен.“ Името на Гингуен се споменава и в писмото, с което деветимата от Тарнак отхвърлят мярката за неотклонение. Пишат: „Жорж Гингуен е казал: „Вместо като жертва, човек трябва да се чувства като борец.“ Гингуен е идеалният народен герой за група дезертирски френски революционери, които искат да възродят думата „комунизъм“ и да я освободят от асоциацията с Карл Маркс и Съветския съюз.

В началото на 1940 Гингуен бил секретар на Комунистическата партия в Емутие. Той списвал нелегален вестник на име *Лимузенски труд*. По време на немското нашествие във Франция Френската комунистическа партия решила да се поддаде и да последва примера на Сталин, който бил подписал пакта Молотов-Рибентроп за нападение с Хитлер, и зовяла френските комунисти да приемат нацисткото нашествие. Гингуен отхвърлил партийната линия и решил да действа според съвестта си. Той се скрил в

гората и неговите множаци се партизански отряди водели война срещу нацистките окупатори. Те използвали тактиката на унищожаване на всички потенциални ресурси на противника, като бомбардирани акведукти, разстрелвали немски войници от далечно разстояние, разрушавали железопътни линии и мостове, за да осуетят пристигането на доставки и подкрепления. През 1944 Гингуен и неговите отряди се сражавали с немската танкова дивизия Das Reich и убили нейния командир, генерал Хайнц Ламердинг. Това поражение забавило придвижването на Das Reich до Нормандия и било от голямо значение за победата на съюзниците над Германия през юни 1944. Въпреки това Гингуеновата война по съвест му спечелва място в черната книга на Комунистическата партия. През 1945 той става кмет на Лимож, но е подложен на толкова злостна компроматна кампания, че се превръща в парий. Напуска Лимож опозорен и прекарва остатъка от живота си в изгнание, работей-

» » » продължава на страница 8

Горите, които не горят, свършват под бетона

В гората на Химки погналвачът е държавата

» » продължава от страница 1

бено недоволен. Заложени са обаче и интересите на тлъсти играчи, при това не само местни.

На първо място е Министерството на транспорта и държавната агенция Автодор, за които този магистрален проект е първото партньорство между публичния и частния сектор в толкова голям мащаб и със западни инвеститори като Европейската банка за възстановяване и развитие (ЕБВР) и Европейската инвестиционна банка (ЕИБ). Посредник е Северо-западната инвестиционна компания (СЗИК), създадена през 2008 г. от френската корпорация Винчи и нейния филиал Еуровиа, натоварен със строежа. Бъдещата магистрала ще мине под контрола на Автодор, въпреки че руското участие е по една трета от разходите.

Изборът да се отсече гората, вместо да се търсят алтернативни решения, е жива далавера: по-евтино е от тунел или от мост и позволява да се решат всички проблеми, свързани с отчуждаването на земи.

Същевременно магистралата създава максимални възможности за развитие на търговия в горските зони от двете страни на пътя в полза на Областната управа на Москва. Печалбите биха могли да наминат приходите от магистралата и вече представляват едно от средствата за увеличаване на привлекателността за инвеститорите на проекта.

Още от самото начало Държавната агенция по горите отказва да погдне документта, потвърждаващ предварително избраната горска зона. Пълномощията на агенцията набързо са орязани и опазването на горите минава в ръцете на Министерството на земеделието. Член 86 от Закона за горите дотогава забранява всякаква промяна в предназначението на горските паркове. Тази забрана също отпада с приета през 2009 г. „поправка“ в закона. В крайна сметка през ноември 2009 г. самият Путин подписва заповед №1642 за промяна в статута на територията на гората на Химки в терен, разрешен за строителство.

Компанията Винчи е прегрупедена от противниците на проекта, както и от френската сенаторка Доминик Воане, за мътилката, в която се плащика. Зелените в европарламента също се намесват. Но когато се целува по устата с диктатора на Туркменистан и когато бившият ти шеф Закариас влиза в анализите на световното углавно право като първия директор, съден за това, че е взел много голяма заплата (сто милиона евро), няма да си усложняваш живота с морални или екологични императиви. „Трасето е решено и остава под юрисдикцията на руските власти“, посочва блажено дирекцията на Винчи пред АФП.

ВЕДИ, ВИДИ, ВИНЧИ

Пожарите вече отнеха живота на над петдесет. В Химки няма толкова пострадали, но това не значи, че няма изобщо. Журналистът Михаил Бекетов, разкрил манипулациите и корупцията, ще остане инвалид за цял живот след побой, а Евгения Чирикова, въдновителката на приро-

дозащитническото движение, се разминава на косъм с особено съмнително пътно производство. Няколко жилища и автомобил са опожарени. От началото на строежа през юли и установяването на екологично наблюдение, има атаки на неонацисти, полицейски провокации, брутални арести, особено неотдавнашните на Гаскаров и Солопов – говорители на антифашисткото и анархистко движение, – които са заплашени от сегем години затвор!

Председателят на комисията по природни ресурси в руската Дума, Наталия Комарова, предложи да се ограничи достъпът на гражданите до информа-

ите за екологичното състояние на страната. Тя счита, че екологичните движения „тероризират“ администрацията и населението и „задържат развитието на териториите“.

По данни на руската Грийнпийс, при форсиране на строителните проекти, московската гора ще изгуби още над 12% от площта си до 2020 г. Това е ако не броим пожарите. В руския държавен химн се пее „От южных морей до полярного края раскинулись наши леса и поля“. Още няколко пожара и няколко магистрала и тези гуми ще трябва да се променят. •

Eric Simon

www.opendemocracy.net



ФРЕНСКИТЕ КОПОИ ОПИПВАТ ПОЧВАТА НА ПАРАНОЯТА

Френската традиция на саботажа

» » продължава от страница 7

ки като учител. Всички, с които се запознах в Тарнак, говореха за него с почит. Саботажът през 2008, който предизвиква повдигането на обвинения в тероризъм срещу деветимата от Тарнак, е в извещен смисъл символчно повторение на действията, които Гингуен предприема в Лимож 60 години преди това. В смесения магазин открих пощенска картичка със снимка на следните графити: „Не Жулиен [Купа] спря влаковете. Това беше духът на Гингуен!“ Хората в Тарнак се стремят да възстановят славата на Гингуен. Една комунистка от Тарнак ми каза: „Гингуен беше добър човек, честен човек и защитаваше родината си. Благодарение на него Лимузен никога не е бил напълно завладян от нацистите. Сега е тъжна работа. Има само една улица на негово име в Лимож. И тя е малка, отдалечена, почти никога не минава по нея.“

Уредих се да пренощувам в къщата на приятен човек на около 35 години на име Антоан, който имаше свободна стая, тъй като квар-

тирантите му се бяха върнали обратно в Париж. На пръв поглед Антоан приличаше на човек, когото можеш да срещнеш надрусан с гъби на някой концерт на Phish на открито, и леко се притесних. Страховете ми бързо се разсеяха, когато се оказа, че Антоан е абсолютен революционер. Беше израснал в Лимузен и след дълги години в Париж се бе прибрал в родното си място в търсене на по-надежден дом.

„В Париж обикновено забемахме сгради и настаняхме бездомници в тях – отгаде се на спомени той. – След това ние самите започнахме да живеем в окупирани жилища. По някое време ни изхвърляха, а ние намирахме друга сграда и така ден след ден. Търсехме предизвикателство.“

Средата на първото десетилетие от 21-ви век се оказва експлозивно време във Франция – напрежението, свързано с емигрантите и проявите на расизъм, прераста в широка вълна на недоволство след като двамата тийнейджъри от марокански произход от покрайнините на Париж намират смъртта си по време

на полицейско преследване. Президентът Жак Ширак връща закона от 1955 и обявява извънредно положение. Из цялата страна горят автомобили и опустошават магазини. Вътрешният министър Саркози нарича бунтовниците *gacailles* (сган, папача) и обявява политика на нулева толерантност към бунтарите. Вълненията не са само в Париж. Във Френските Алпи един фестивал на виното завършва с хвърляне на камъни и бутилки и погналването на местното училище.

„Навсякъде се пишеха брошури – разказа ми Антоан. – Във всеки университет се работеше в колектив. Имаше толкова много брошури, че ние трябваше да преценяваме с кои си струва да се обвързваме. Някои бяха добри, други не струваха. Спомням си, че прочетох една много добра, която започваше с цитат от Тайлър Дърдън от *Боев клуб*: „Ти не си само работата си.“ Струва си да се отбележи, че европейците искрено се кефят на неща, които американците отдавна са изхвърлили на културното бунце с етикет „скапани“. Докато си говорехме,

парчето на Rage Against the Machine „Killing in the Name“ прозвуча в кръчмата и Антоан въодушевено заклата глава, пеейки с погръбена ярост: „Fuck you, I won't do what you tell me!“

Антоан купи няколко питиета (на кредит) от местна напитка, горчив, подобен на кампари ликьор, наречен салвор, смесен с малинов сироп. Барманът вписа поръчките ни в орфан тефтер. Антоан пожела лека нощ на всички и си тръгнахме от кръчмата. Навън, на павираната главна улица на Тарнак, въздухът беше студен и чист. Къщата на Антоан беше ветровита и гола като студентско общежитие. Съвсем неочаквано за радетеми на радикалната свобода. Говорехме си, седнали в опърпан диван на долния етаж, като почти шепнехме, въпреки че в къщата нямаше никого. Попитах Антоан защо се е преместил в Тарнак.

„Комунизмът трябва да се живее. Когато живееш нещо, което не е правено преди, няма кой да ти покаже как се прави... Не искам да живея изолирано, но сега се опитвам да правя това.“

Той ме заведе в стая на втория етаж. „Отоплението не е включено, а одеяла нямам. Лека нощ.“ Изглежда човек трябва да се откаже от госта неща, ако реши да се захване с живота на селски комунист – трябва да съществуваш без работа и без пътеводна цел, освен мъглявата кауза да „подклаждаш революцията“. В началото, докато четеш литературата, това изглежда романтично, но в крайна сметка се свежда основно до доене на кози, спорове с другарите и организиране на кампании за освобождаване на приятели от затвора. И както винаги меланхолията и инерцията притискат малката ви група отвън и отвътре. Не си носех спален чувал във Франция и закрачих из своята стая без прозорци, напълно гола, ако изключим матрака в ъгъла. В грешника открих разни пешкири и тънък чаршаф. Навлякох всичките си пуловери и якета, легнах на матрака, завих се с разните парцали, за да се топля, и бавно се унесох в неспокоен сън. •

(следва)

Аарън Лейк Смит
публикувано в сп. Vice

НАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ ПО СВЕТА

Антиавторитарен фестивал в Солун

Из „Политическа рамка на предстоящия Антиавторитарен фестивал за пряка демокрация“

Икономическата криза е само върхът, видимата част на айсберга. Кризата поражда проблеми, които се отнасят до всички социални и политически институции.

Традиционните компоненти, изразяващи се чрез политическата партийна система и профсъюзите, контролирани от същите политически партии, не са в състояние да осигурят перспектива за излизане от ситуацията. Преговорите са напълно безсмислени.

След като същите тези са ни „потопили“, изходът не е количествен, а качествен.

Кризата постави всички въпроси. От септември нататък кризата ще се превърне във водовъртеж, който ще понесе фалиралите банки, ще срине цялата система на господство не само в тесния смисъл от икономическа гледна точка на финансова издръжливост, но и ще повлече цялата структурна и идеологич-

ческа постройка, залегнали в основата на капиталистическата логика.

Основните въпроси, които претърпяват сътресение в своите традиционни значения до самата им същност са какво, как и за кого? Трите измерения за качествен скок напред, които допринасят за крайния изход от кризата.

С този въпрос ще отидем на тазгодишния Международен търговски панаир в Солун.

Никога идеята за пряка демокрация не е била толкова адекватна, не само за самото движение, но и за първичните социални дейности. Структурите на пряката демокрация не са въпрос и отговор, а начинът, по който ще се изясни въпросът, и начинът, по който ще се търси отговорът.

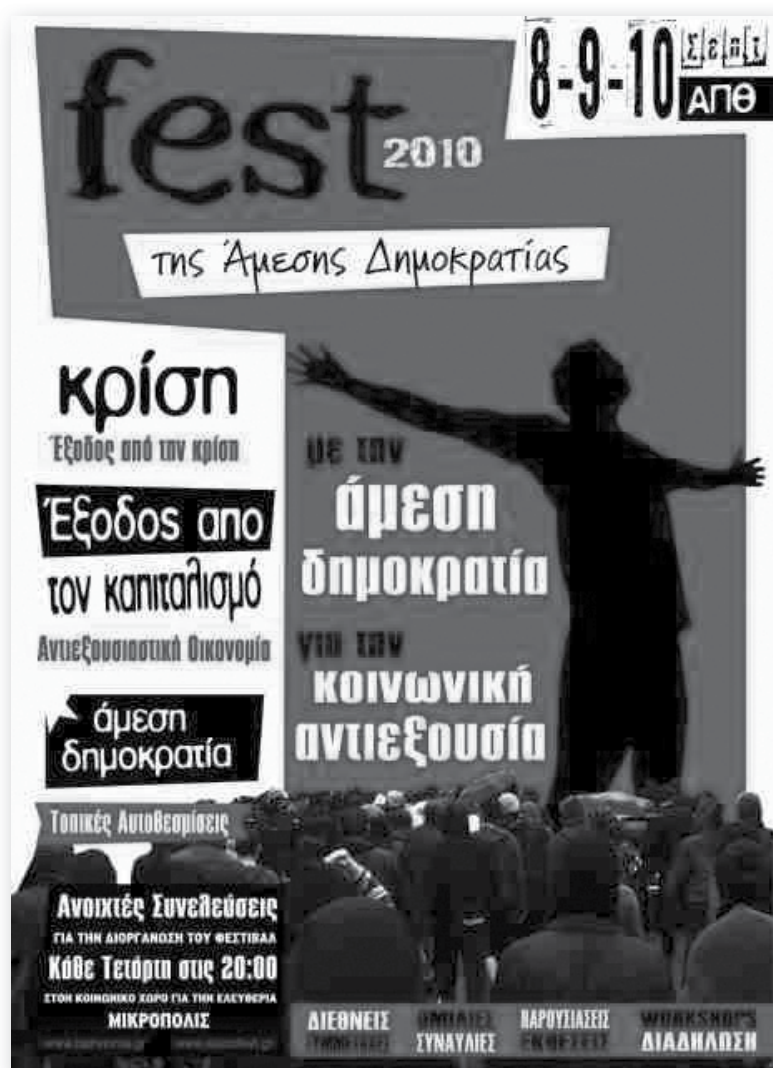
Ангажиментът за формиране на „Блок за пряка демокрация“ в Международния търговски панаир в Солун тази година ще синтезира всички социални сили, които възприемат банкрута на традиционното като прозорец в хоризонта на свободата чрез непосредствено осъществими цели.

Това е обособяването на свободни зони в кварталите,

в създаването на публични събрания с отворени и свободни процедури. Това е окупацията на обществени места, изоставени от притежателите (или без такива), или частни пространства, които се превръщат в свободни обществени и социални такива. Тези пространства могат да се превърнат в центрове за борба чрез разнообразни дейности, така че всяко действие ще представлява друга връзка с настоящето и още едно предложение към обществото.

Пряката демокрация при селскостопанското производство е хоризонтрана на отношенията между производители и потребители, които ще се простират и до сферата на пакетирането и дистрибуцията. Какво се отглежда и по какъв начин, за кого и за какво – това са преките въпроси, които търсят отговор чрез организацията на пряката демокрация.

От селското стопанство до обществения контрол във фабриката, начинът и продуктите на производството ще отговорят на социалните потребности, а не на натрупването на печалби.



Въпреки че изглежда хаотично, това може да се реализира с оперативно постижими цели, които трябва да се постигнат в един квартал, в мрежа от квар-

тали, които работят с общината, или в мрежа от публични събрания, които се занимават с града. •

www.babylonia.gr
www.resistance2003.gr

ЛЯВО КРИЛО

Санкт Паули: футбол и антифашизъм

Изкачването на Санкт Паули в Бундеслигата (най-високата дивизия в Германия) отново изведе на най-висшето ниво във футбола един от най-интересните клубове по света: антифашистки по своя статут, с 11 милиона почитатели в Германия, включително най-голям брой жени в страната, открит гей за президент и – вече – интернет секшън за спонсор.

Няма друг клуб в Германия и извън нея, който да буди повече страсти. Санкт Паули, клубът на пристанищния квартал в Хамбург, се превърна в икона през 1980-те години, като стана първият на планетата, антифашистки, антисексистки и антирасистки според клаузи в своя устава.

Пиратският флаг е неговото официално лого и представлява опозиция срещу капиталистическото устройство на света – планетарна икона на лявото и истинския футбол. Освен това е клубът с най-голям брой жени, членувачи в клуба на привържениците. Тяхната власт е голяма: натисъкът им накара клуба да оттегли рекламни табла на

мъжко списание на стадиона заради предполагаема дискриминация спрямо жените.

Същността на Санкт Паули е напълно прогресивна за световния футбол. „Това е отборът на работническата класа“, коментира Бутъе Розенфелд, бивш негов футболист и настоящ журналист в „Transworld Sport“. Санкт Паули се напълни с имигранти в края на 1960-те години и днес общността от тях и студентите описва един квартал, в който анархистките комуни имат огромно присъствие. Освен това клубът е подкрепян от големи световни алтернативни групи като Bad Religion, Asian Dub Foundation и Turbonegro, която дори му посвети песен.

Неговият президент Корни Литман е театрален режисьор и не крие, че е хомосексуалист. За да управляваш този клуб, се изисква биография: през 1970-те години стадионът промени името си, заимствано от бившия президент Вилхелм Кох, след като се разбра, че той е членувал в партията на националсоциалистите. Оттогава името

на съоръжението се връща на „Милернтор“, като остава и до днес.

Веднага след класирането на клуба в Бундеслигата Корни Литман подава оставка. „Преди седем и половина години, аз заставах начело на един потъващ кораб – обяснява той в уеб страницата на клуба – ние на борга можехме само да запълваме пробойните с помощта и подкрепата на нашите фенове от цяла Германия и през четиригодишното плаване по река Елба нашата лодка често беше близо до потъване. Сега, закотвен в пристанището, се намира великолепен пиратски кораб, готов да отплава и способен да се противопоставя на бурите, за да плячкосва точки. Това винаги е била моята мечта и по този начин искам да предам управлението на следващия капитан – когато сме на върха“.

Новият идол на публикацията е Дениз Наки – немец с турски родители, който доведе идентификацията си със Санкт Паули до крайност. Миналия ноември на терена на вечния съперник Ханза (отбора на град Ро-

щок, където има висок процент гласуващи за крайната десница) Наки отпразнува своя гола, като отиге пред сектора с местните ултраси и направи заплашителен жест, че ще им пререже гърлата. След края на мача пък заби знаме на своя тим насред терена.

Като подкрепя безвластническите идеи и демонстрира открита неприязън към крайните националисти и фашисти, клубът от Хамбург си навлича и омразата на много от германските фенове, които са крайно десни. Така например в края на август вратарят на тима заедно с още десетина привърженици е нападен от крайно десни фенове на местния враг Хамбург.

Въпреки това отборът на Санкт Паули стартира с победа като гост с 1:3 над Фрайбург и продължава да

печели привърженици по цял свят, включително и у нас.

Невероятният като количество легион поддръжници (смята се, че само в Германия те са около 11 милиона; има над 500 фенклуба по цялата планета, събира по 15 000 зрителите средно на мач в третия ешелон при средно 200 за дивизията) привлича множество спонсори.

Клубът е новатор и по отношение и на спонсорството. Санкт Паули е кварталът на „червените фенери“ на Хамбург и по тази причина няма по-подходящ от него да бъде подкрепян от компания за еротични артикули в интернет. По случай промоцията в елитния ешелон тя изработи 20 000 презерватива с герба на клуба, за да припомни на Германия и целия свят кой е Санкт Паули! •

по материали от интернет



Чехия 2010: неолиберални реформи и анархистко движение

На вниманието на читателите на „Свободна мисъл“ представяме интервю с Петър, чешки анархист и студент по социална антропология, който ни представя политическата и социално-икономическата ситуация в Чехия, както и дейността на неговите другари от Чехословашката анархистка федерация (ЧСАФ).

Здравей, би ли се представил с няколко думи?

Аз съм Петър и съм член на ЧСАФ от 5 години. Студент съм по социална антропология. В момента съм без работа.

Кога и как се запозна с идеите на анархизма?

Когато бях ученик, някъде на 15 години имах голям афинитет към философията. Започнах да размишлявам по въпросите за човека, обществото и света. Така стигнах до извода, че властта на държавата над гражданите, на човек над човека е източник на повечето проблеми, на които се натъкваме днес. След известно време у мен попадна списанието „А-контра“ и започнах да го чета внимателно. Видях, че моят мироглед съвпада с този на анархизма и така разбрах, че всъщност съм анархист.

Въпреки това реших да се запозная обстойно с идеите на анархизма, преди да премина към практикуването им. Така минаха 5 години, когато се чувствах достатъчно готов, за да започна активна дейност. Първо се присъединих към групата на ЧСАФ в централна Бохемия. После, когато отидох да уча в университета, създадох заедно с мои приятели анархистка група в Пардубице.

Би ли описал политическата и социално-икономическата ситуация в Чехия?

Сега ситуацията в Чехия е по-различна, отколкото преди няколко години. Преди 2 месеца социалдемократите спечелиха изборите, но не се коалираха с нито една от другите партии (включително с комунистите) и съответно не съставиха правителство. Либералите получиха мандат да сформират правителство и го направиха заедно с партията на чешкия аристократ Шварценберг** и тази на журналистите***. Така отново си имаме гясно неолиберално правителство. Реформите, които иска да предприеме новата власт, са въвеждане на платено



обучение в университетите (около 400 евро на семестър), вдигане на потребителската такса в здравеопазването. Друга реформа засяга безработните. Ако напуснеш работа, нямаш право на социална помощ. Ако си бил съкратен или уволнен и получаваш такава, то тя няма да се изразява в пари, а в обществено полезен труд, както този на затворниците. Орязват парите за майчинство, както и еднократната помощ, която се получава при смъртта на човек от семейството. Премахват данъчните облекчения на работещите пенсионери. Ситуацията хич не отива на добре и затова се надявам, че хората ще се осъзнаят скоро и ще започнат да протестират. Около 75% от работещите в Чехия получават за-

плата около 600 евро, като 1 хляб е 1 евро. За съжаление, повечето хора все още свързват лявото с большевишката диктатура от преди 1990 година, като това влияе и на нас анархистите.

Как стоят нещата при вас, анархистите, днес и какви са традициите на анархизма по вашите географски ширини?

Сега анархисткото движение в Чехия е представено от ЧСАФ и Антифа Чехия. След 2000 година имаше криза в движението, която продължи около 5-6 години, но сега има нова вълна на интерес. Това е благодарение на адекватните действия на Антифа Чехия, които обединява по-широк кръг от активисти и организира повечето протести и акции на анархистите в Чехия. Това е най-известната анархистка организация тук. Ролята на ЧСАФ е да разпространява анархизма чрез вестника „Sdola“ („Отдолу“), предназначен за широката публика; списанието „Existence“ („Съществуване“), разпространявано предимно сред анархистите; нашия уебсайт www.csaf.cz, който се обновява всекидневно; анархисткия

черен кръст, който организира хуманитарни акции и помощи; организираме и протести, в зависимост от социалните проблеми, които са актуални.

Иначе анархисткото движение у нас се заражда още в средата на 19 век в Северна Чехия, където има минна индустрия и много работници. Развива се анархисткият синдикализъм. Появяват се и анархисти сред хората на изкуството, най-вече поети. След Първата световна война большевиките доминират над работниците и анархистите остават на заден план. След Втората световна война и установяването на диктатура от страна на большевиките анархисткото движение е окончателно залечено и така до 1995 година, когато се създава ЧСАФ. Тази година отбелязваме 15 години от създаването на федерацията.

Какви проблеми срещате най-често в практическата си дейност?

Най-големият проблем за мен е липсата на активност у доста чешки анархисти. Според мен членовете на една анархистка организация трябва да из-

» » продължава на страница 11

ИЗПЯТА ПЕСЕН

Културата: арт реформи и арт лъжи

Ако има изкуство днес, си мечтая да е не „истинско“, а честно

Да бъдем солидарни с актьорите, режисьорите, т. нар. културни дейци? Аз изцяло се солидаризирам. Всички разбират каква пагубна политика се води, но дали културните дейци са солидарни с „простосмъртните“ – хората от останалите професии? Дават ли интелектуалците, щом се пишат духовни будители, хуманисти, пример за солидарност? Вдъхновяват ли народа? Колко години изминаха, откакто Мишел Фуко им каза без увъртани фрази: „Ролята на интелектуалеца не е да се поставя „малко напред и встрани“, за да изрече задушената истина на колектива, а да се бори срещу всички форми на власт, които го превръщат в неин предмет и оръдие в областта на „познанието“, „истината“, „съзнанието“ и „говоренето“?

В България обаче „оръдията на говоренето“ гърмят – или по-скоро фъскаят – в много по-друга посока. Лидерът на Съюза на артистите Христо Мутафчиев подкрепя напълно действията на властта в лицето на Министерството

на културата „по отношение на идеологията“, стига те да бъдат обсъждани със съюза. Синдикатът отново е превърнат в поръчания от властта алкохолик-събеседник.

Теди Москов, изключителен творец, се проявява като изключителен циник в остроумната статия „Чуждици (смях през сълзи за театъра)“. Иронично пише, че артистите сигурно трябва да просят, пеейки и играейки. Не му идва на ум за колегите му, които играят на улицата, въпреки че в България на уличния театър се гледа с лошо око. Не личи да се сеца и за актьорите, които работят по молове и бензиностанции след като завършат скъпите школи, които идеологията на „арта“ им пробутва. За „обикновените“ просяци е редно да се сетим, че няма как да мисли, нищо че мнозина от тях също пеят и свирят. Защо ли силно се съмнявам, че точно той ще остане без работа и ще стигне до просия? Колегите му, които го слушат, докато мият чинии в ресторантите на меценати-

те, нямат право на критика. Те трябва да приемат с усмивка иронията на звездите по повод реформата в театрите, в които – макар и „театрали“ – няма да стъпят заради чудесната ни система – „микс“ от шуробаджанащина, екс-большевизъм, капитализъм и примиренчество.

Стоотици актьори, художници, културолози, филолози и др. в момента губят работата си като служители в услугите, но предано плачат за културата. Срамуват се да се отрекат от изкуството. Да зачеркнат от фетишите си културата на богатите и артистите. Да се простят с илюзиите и да бъдат независими. Хора, време е! Не са болка за умираше съкращението във фабриките, не е голям проблем закриването на болниците, нито сливането на други институции, фалиралите дребни търговци и т. н. Културата! Пазете културата! Отново т. нар. изкуство се извисява някъде горе, далече. Работещите в изкуството би трябвало да са наши „братя“, но те не ни приемат

като равни. От край време болшинството смятат, че всички останали им дължим по-специално отношение. Нареджат се до поповете с ореолчета на озарени. Как той, Артистът, ще работи в пекарня? Връзкаря-артист, буржоата-артист. Не знам дали артистът с главно „А“ се замисля какво правят голям процент от студентите, завършили изкуства. Те и всички онези артисти без пари от някъде си се потят по пекарните и не се срамуват и хленчат като тези „височайши особи“. Приели са изкуството като безгрижен младежки спомен. Според „уредения“ артист те са отпаднали от „справедливата“ конкуренция. По-лошото е, че и част от отхвърлените от системата са го повярвали.

Някой би казал: „трябва да се ограничи достъпът до арт образование, много артисти за такава малка страна“, но проблемът е глобален, а и в България така или иначе достъпът в монополизиралите що е арт, шуробаджанашки къпи институции е ограни-

чен. Още елитаризиране на арта, отделяне от народа, надали ще реши проблема с настоящата елитаризация в мисленето на българските Артисти.

Тези Баш Артисти, една част с мизерни заплати, също са жертви на т. нар. политика на оптимизация, но се изживяват като елит. В кое се състои тяхното реално превъзходство? В късмета? Да живее йерархията! Трябва ли ние, мравчиците, да подкрепим хора, презиращи работниците?! В статията си Теди Москов се изказва пренебрежително за физическия труд като уж се опитва да „изобличи“ управниците в „невежество“: „Нека държавниците не приемат потта като белег за актьорлък. Великият Йоско Сърчаджиев не се поти“. Човекът използва големи имена, за да докаже своята „теза“. Да постави изкуството над всеки труд. Че как! Та нали така ще подсигури евентуално помилване за „културата“ от орязването на бюджета. За другите, к'во ти пука – съвременна „ценност“.

» » продължава на страница 11

Чехия 2010: неолиберални реформи и анархистко движение

» » продължава от страница 10

пълняват поетите ангажирани и да проявяват системна активност. Когато една организация залага на спонтанна активност и акции, то тя трудно би могла да спечели доверието на обществеността. Именно затова членството в ЧСАФ съдържа госта персонална отговорност, а не само приемане на принципите на анархизма. Имаме 6 месеца пробен срок за всеки, ако човекът не се отнася сериозно към дейността, то той остава в кръга на симпатизантите ни. Друг проблем е липсата на място, където да представим на обществеността идеите на анархизма на практика. В момента стартира едно такова място в Прага, което подпомагаме, но то се движи предимно от хора, представляващи чешката субкултура и от бившите скуотъри от Милада****.



Не срещате ли проблеми с неонацистите?

В момента не. От време на време неонацистите се опитват да спират дейността ни, но Антифа Чехия се занимава успешно с тях. Освен това в Чехия над 95% от населението са чехи и няма почти никаква почва за расизъм. Дейността на неонацистите последно по-сериозно се изрази в нападение на едно циганско гето и опит за оскверняване паметта на загиналите чешки евреи. Но това са по-скоро епизодични моменти, отколкото някаква закономерност. Чешкият неонацизъм се роди след падането на комунистите, когато беше допусната откритата неонацистка пропаганда от страна на наци-скинхед музикални групи по телевизията и радиото. Така се появи силна вълна на неонацизъм в началото на 90-те в Чехия, чийто остатъчни елементи виреят все още и днес. Политически националистите са представени от „Работническата партия“ (както лицемерие само), използват лява риторика, на последните избори имаха 15 000 гласа (по-малко от



1%). По-силна националистическа вълна има в Словакия, но и там националистите сдагоха властта преди 2 месеца.

Какви са отношенията между чехи и словаци след разделението?

На анархистко ниво не чувстваме никаква разлика и действаме като едно цяло. Това личи и от името на ЧСАФ (Чехословацка анархистка федерация). За съжаление в момента словацките анархисти не са много активни. В чисто битово отношение връзките също са доста топли. Може би у чехите има малко повече високомерие, защото не се впе-

чатляват особено когато срещу себе си имат словак. Докато словаците повече ги тресе носталгията и затова се радват изключително много, когато срещнат чех. Най-типичен пример за близостта на двете страни е, че когато Словакия би Италия на световното тази година, много чехи излязоха по улиците, за да празнуват заедно със словаците си братя.

С анархисти от кои страни поддържате връзка?

За съжаление не поддържаме все още силна връзка с анархистите от другите страни. Непростимо е, че дори с полските другари нямаме добра координация. В момента градим такава и мисля, че напредваме по въпроса. Най-много разбираме по анархистките въпроси срещаме у англичаните, словенците и, разбира се, от вас, българите.

ЧСАФ, както и ФАБ, е част от интернационала на анархистите федерации. Какво мислиш за неговата дейност?

Ще бъда по-лаконичен. Мисля, че трябва да бъдем по-организирани.

Мислиш ли, че българските и чешките анархисти могат да участват в съвместни акции?

Да, разбира се. В акции за солидарност, както и такива, които ни засягат общо. Например срещу ЧЕЗ, за които разбрах, че се отнасят зле с 1/3 от населението в България.

За финал какво би казал на анархистите в България и читателите на „Свободна мисъл“?

Анархизмът е идеологията на бъдещето и въпросът не е дали ще го има, а кога! •

Взел и подготвил интервюто Ал. Пешунски

БЕЛЕЖКИ

* издание на чешките анархисти, преустановено преди няколко години

** чешкото копие на българския Кобург, дошъл от Германия, за да си реституира имотите

*** голяма част от журналистите в Чехия сформират медийна партия, с която искат да влияят на общественно-политическия живот.

**** Милада доскоро беше единственият чешки скуот – изоставена къща от началото на 20 век, превърната в социален и културен център. Преди 2 години Милада е нападен от полицията и въпреки упоритата съпротива е разрушен.

ИЗПЯТА ПЕСЕН

Културата: арт реформи и арт лъжи

Ако има изкуство днес, си мечтая да е не „истинско“, а честно

» » продължава от страница 10

Знаем как са се издигали културтрегерите някога в соцрежима. Кое е по-различното? Това, че се взема предвид качеството „умение“ в занаята, не значи, че то е поставено преди „качествата“ връзки, пари, нахалство, нагаждачество, безскрупулност, конформизъм, наричани с „красивата“ дума конкуренция. Горещо завръщане на положението от соца: „всички са връзкари, но все пак се намират и талантливи“.

В нашумелите текстове „Да спасим публиката, после театрите“ и „Културата като аутсайдер“ Десислава Гавраилова ни обяснява, че е важно да ни възпитат като добри потребители на култура. По-важно е обаче, че културата ще ни „спаси“ и от социалните несгоди, например: „Най-порочен от управленска гледна точка е отказът от мислене на културата като фактор за повишаване на жизненото равнище на нацията“. Старата идея: ще ви „даваме“ духовна храна и така по-малко ще чува-

те как от глад ви къркорят стомасите. Алулуя!

Откровението идва в „Да спасим публиката, после театрите“. Мисля, че Гавраилова говори от сърце, колко жалко: „Тези, които ни обясняват, че няма пари за култура, защото сме бедни, сигурно не знаят, че една от причините да сме бедни е културното ни ниво“. Разбрахте ли сега, бедни другари, каква била причината за бедността ни? Ами защо да не е от културното им ниво и бедността на артистите, ако изведнъж останат на улицата? Значи ние трябва да се „храним“ с култура, а за тях е унищожително да просят?

Ако има изкуство днес, си мечтая да е не „истинско“, а честно. Дълг на творците е да работят за реална социална промяна. Ако не могат, нека поне бъдат с нас, хората, та нали и те са такива? Ужасно ли е трудно за „Изкуството“ да бъде от хората за хората, ако те са бедни? Колкото и да „възпитават“ публика, който няма перспектива и си броистотинките за храна, с „из-

лишъка“ не си купува билет за театър. Такива примери има хиляди, а колко са онези, които подкрепят тезата, че културата повишава жизнения стандарт? Богатите не са забогатели с ядене на черен хайвер, а ограмна част от нашето „изкуство“ се пробутва точно като черен хайвер на намалени цени с изтекъл срок на годност. Да не се яде. Воду до грисък.

Добре ще е творците да се отърват от представата за своята богопоманост, различие, превъзходство. Наистина. Няма да стане, като получават рента и изграят бохема. Един богат безделник може спокойно да се прави на артист, но когато един беден артист се прави на богат безделник, е жалка пародия. „Алтернативата“, която представя „алтернативно“ изкуство у нас, в повечето случаи е някакви „паралелни общества“, които са на същите принципи като държавата. Дори и вършат работа. Идеални са за втълпяване, че няма алтернатива извън системата, представяйки се за алтернати-

ва. Искаш ли бягство от реалността, ако не някоя секта, то съвременното изкуство ще свърши работата. Гавраилова твърди още, че „за да успее в театралната реформа, правителството трябва да започне да мисли за новата публика, която иска да привлече, а не за старите кадри, които иска да (не) обиди“. Нашето правителство обаче няма никакви грижи в привличането на публика. Неговият вожд е истински магнит за народно обожание.

Без материална основа няма духовни нужди. „Публиката“ иска нормален живот, а не лъжи, които да я карат „да почувства, че е част от общността, която е по-фина, по-надарена, по-бляскава от това, което самата тя би могла да бъде“. Бойко Борисов идеално изпълнява тази лъжлива песен и без да е завършил консерватория. Днешната „публика“ дори не очаква от творците да ѝ кажат „истината“ – тя иска единствено да бъдат с нея, до нея, в проблемите, които има да решава, а не да въздишат в плесенялата си гримьорна.

Някога те са били душата на компаниите, свирели до огъня, радвали са близките си и общността в трудни моменти, носели са духа. Днес са Артисти. Искат специално внимание, специално заплащане, овластяващи права, собственост над духа, прецакват се едни други бизнесменски. Правеха се на холивудски звезди, докато не дойдоха истинските холивудски звезди и не ги изметеха от екраните, а скоро и от сцените, които ще станат сергии за китайски тениски с холивудски физиономии. Те вече са на улицата, заедно с работниците от заводите и болниците, но се правят още, че не го знаят. Дано усетят, че застраховка „Криза“ или „Капитализъм“ за културата и изкуството няма.

Изходът е солидарност, заедно, работници, лекари, служители, творци – тогава безобразните реформи, култминистерства и арт лъжи просто няма да има къде да виреят, умъртвени в прегръдката на твореца и публиката. •

либрето: Сюрреалист гарджероб: А. Ванчев

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Откровение

по случай моята 95-годишнина

Милост аз не дяря.

Богу се не моля.

В моя свят на подлост и лъжа,
искам бистър ум и твърда воля,
съвестта си чиста да опазя
и докрая верен да остана
на Ботев, Левски, Гоце и Шейтана.
А в сърце ми нека не изстива
духът за отпор, бунт и съпротива.
Кураж, народе!

Научно-техническите открития:
роботронната революция,
кибернетиката
и телекомуникационната мрежа
ще ускорят края на държавата
и капитала, насилието и грабежа.
Информационният бум и новите
технологии лавинообразно заливат
динамично развиващата се свят и
гласкат човечеството към нови
хоризонти.

Кураж!

Иде великото време на
Солидарността и Свободата.
Двадесет и първи век ще бъде
преломен в еволюцията на Хомо
сапиенс.

Ще бъде!

Дързост! Дързост и горе главата!

Стига страх, примирение

и робско подчинение!

Да се мъчи и кротува,

мълком само негодува

е позор!

Съпротива! Съпротива и отпор!

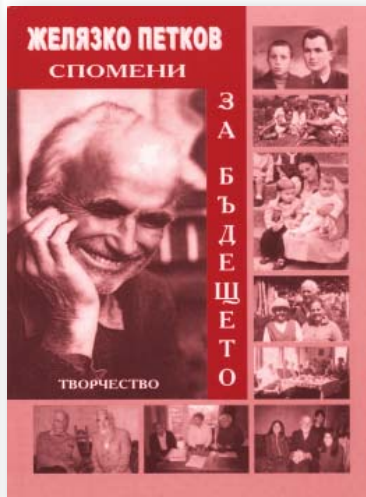
Напред! И ако пътят води към

Голгота.

септември 2010 г.

Георги Калчев

НОВО АНАРХИСТКО ИЗДАНИЕ

Желязко Петков:
Спомени за бъдещето

Желязко Петков, Спомени за бъдещето. Първо издание. 168 с. Артиздат-5 София.

В края на август излезе от печат книгата със спомени и творчество на анархиста Желязко Петков - Жак (1923-2000) под редакцията на Трайчо Велчев и Росен Велчев. Изданието включва както автобиографията, така и статиите на автора, публикувани във вестник „Свободна мисъл“ през последните 10 години от живота му – от 1990 до 2000 г.

Желязко пише: „Бранислав Нушич пише в своята автобиография, че тя завършва за всеки човек в момента, в който се ожени. Арестите, затворът и лагерът удължиха с три години и половина моята. Това стана причина тя да продължи и след брака ми. Останах в Копривщица, пленен от нейното минало и нейната архитектура, цветни дъворове и зелена гора. За да преживя, косях ливади, чуках камъни за насипване на улиците; накрая станах горски работник-секач, докато чакан Мария да се върне. За 1-ви май 1952 г. освободиха жена ми от Белене...

Милиони хора се опитват да променят действителността, която ги е лишила от собствена физиономия и беше превърнала всички ни в гайки и винтове в една огромна машина; бяхме подчинени на един бездушен и безчовечен команднобюрократичен апарат, който отне правото на всеки от нас да носи с гордост името човек“.

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизъм?	0,50 лв
4. Отговор на една въпроса – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.09.1846 г. в гр. Барлетта (Италия) е роден анархистът Карло Кафиеро.
- На 03.09.1958 г. умира теоретикът на безвластието Рудолф Рокер.
- На 03.09.1991 г. в с. Копаница (Пернишко) умира анархистът Евлоги Цветков, един от отговорните редактори на вестник „Работническа мисъл“.
- На 04.09.2000 умира анархистът Желязко Петков Желязков, сътрудник на „Свободна мисъл“.
- На 05.09.1872 г. в гр. Хага се провежда последният конгрес на Първия Интернационал и изключването на Бакунин и Джеймс Гийом.
- На 09.09.1944 г. е извършен болшевишки преврат в България.
- На 10.09.1891 г. в Испания излиза безвластническият вестник „Революционер“.
- На 12.09.1976 г. в гр. Твърдица умира анархистът поет Димо Канев Димов.
- На 13.09.1988 г. в София умира безвластничката Василка Данева Лясова (Веса).
- На 15.09.1872 г. в гр. Сент Имие е открит първият конгрес на Анархисткия Интернационал.
- На 19.09.1904 г. е роден анархистът Михаил Динков Цицелков, организатор на Златишко-Пирдопската нелегална анархистическа група.
- На 20.09.1932 г. е роден американският писател Ълпън Синклер, автор на романа „Бостън“ (посветен на анархистите Сако и Ванцети).
- На 22.09.1932 г. в Килифарево умира Надежда Симеонова Попова, участничка в Килифаревското въстание и Килифаревската анархокомунистическа чета.
- На 25.09.1903 г. край гр. Кратово (Македония) в сражение с турски аскер загива анархистът-революционер Никола Дечев.
- На 27.09.1921 г. в Москва са разстреляни от болшевишката ЧК десет анархисти, между които Лев Черни.
- На 28.09.1923 г. при село Звъничево е убит анархистът Илия Георгиев Юрков.
- На 29.09.1923 г. в местността „Грамадите“ край Брацигово са убити анархистите Васил Атанасов Попов и Павел Атанасов Терзиев.



era.a-bg.net

ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нюждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него.

радиопредаване за свободен живот

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Желязко Радев Петков, Бяло поле	10 лв
2. Трайчо Велчев, София	30 лв
3. Станчо Кърпаров, Бъта	10 лв
4. Георги Константинов, София	100 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв
6. Георги Калчев, Варна	100 лв
7. Стефан Попов, Пловдив	22 лв
8. Тодор Василев, Турция	10 лв
9. Петьо Димов Зафиров	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К

Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

www.a-bg.net

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор

А. Ванчев

предпечатна подготовка

Свободна мисъл

печат

Воленпринт

АБОНАМЕНТ 2010

СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

